

să zicem un tip de comunitate descentrată. Acolo e locul extremelor. Satul e echilibrat! Și la sat se întâmplă să fie țigani, să fie și sectanți, dar toți trăiesc împreună, armonios. Vedeam asta în atitudinea părintelui Teofil, foarte conciliantă față de ceilalți, din alte confesiuni; așa sunt țăranii noștri, n-au nimic cu celălalt, că-i din altă credință. Treaba lui, în legea lui. Noi suntem cu legea noastră, el e cu legea lui, și trăiesc toți împreună și se ajută și n-au nimic unii cu alții.[...]

Iată că și noi suntem după modelul țăranului român, și noi, ca și călugări. Nu-i vorba de o îngustare, e un mod al nostru de a fi și ne reprezintă, să știți! Dacă căutăm românismul autentic, trebuie să mergem la sat, nu la oraș. Orașul e internaționalizat, e îndepărtat. E mai îndepărtat de etnicul nostru, de specificul nostru decât satul.[...]

Lucrăm foarte mult cu tinerii, și majoritatea tinerilor sunt de la oraș sau prin oraș se întorc la credință. Satele sunt slăbite. Eu am mai spus-o și altădată, o spun și acum: cred că este momentul ca orașul să răspundă satului, pentru toate câte a primit de la sat, în cursul istoriei, toate valorile. Și acum – satele erau ca niște rădăcini pentru oraș – satele sunt slăbite, deci, rădăcinile orașelor sunt slăbite. Orașul, dacă nu-și dă seama de treaba asta și nu-și întărește rădăcinile, atunci slăbește tot mai mult.

Totuși țăranul nu-i speriat de oraș.[...] Țăranul român nu e exclusivist. Și părintele Teofil îmi spunea, de multe ori, treaba asta: „Dragă, nu trebuie să fim niciodată exclusiviști!” În părintele Teofil cred că se recapitulează țăranul român, și în țăranul român e cuprins românul, de fapt.

Sursa: www.lumeacredintei.com

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marți:** 31 martie / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Vineri:** 3 aprilie / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 4 aprilie / 08:00 – **Sfânta Liturghie și Parastas**
- **Duminică:** 5 aprilie / 08:00 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica VI din Post (Floriile) - Intrarea Domnului în Ierusalim*
18:00 – **Denie**

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

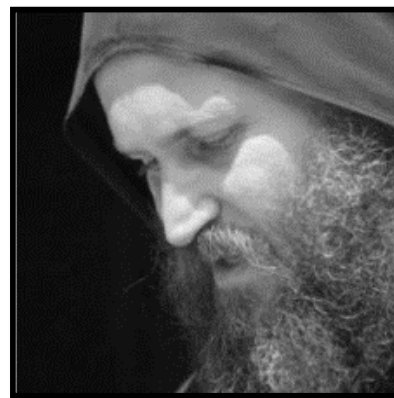

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.

(Matei 10, 22)

♦ Nr. 113 / 29 martie 2015 ♦

PĂRINTELE STAREȚ IUSTIN MIRON DE LA MĂNĂSTIREA OAȘA

„LUPTA ACTUALĂ ANTI-CIP E
O ȚINTĂ FALSĂ”

Salvarea noastră e prin înălțare,
înălțarea existențială față de tot ce-i

rău. Asta-i salvarea, nu atitudini exterioare de tot felul, după model sectar. Oamenii, când ajung sectari, de cum ajung, imediat se apucă să-i schimbe pe alții. Dar ei nu se ocupă de ei, să-și schimbe viața. Aia nu-i viață schimbată că tu bei suc în loc de vin și nu mai știi ce faci, ai niște rânduieli naturale, morale, și gata, ți-ai schimbat viața! Aia nu e viață schimbată în profunzime!

În ultimul timp, noi am început să lucrăm pe modelul ăsta, sectant; adică te apuci să iei tot felul de atitudini... dar cine ești tu? Tu ești un om care poate să ia o atitudine? Care a ajuns la măsura asta, de a lua o atitudine? Eu nu sunt împotriva atitudinilor exterioare, dar îs împotriva atitudinilor incompetente și a oamenilor incompetenți.

De misiune goală?

Misiune goală, exact! Faci un deserviciu monahismului, când tu iei atitudini, care nu-s după Hristos și nu ne reprezintă, pentru că atunci se pune o etichetă: „Uite cum sunt călugării! Uite cum gândesc călugării: într-un cip, văd pe diavolul. Uite, ăștia-s călugării!” Dar cum îs ăștia călugări? Că nu mă reprezintă pe mine! Și atunci, tu faci un deserviciu întregului monahism românesc, printr-o atitudine necorespunzătoare. Păi, ia atitudine când ne reprezinți, pentru că cei din lume te iau ca reprezentant.

Te iau drept model.

Da, da. Și tu faci un deserviciu. Am pomenit de cipuri. Sunt dezamăgit de disputa aceasta. Eu am făcut electronica, sunt inginer electronist. Păi, ce-i un cip? Un circuit integrat! Dar acum și telefonul și orice calculator au circuite integrate, asta este, se merge pe circuite integrate. Dar mulți, când aud acum de cip: „E diavolul!” Dar el e o bucată de materie, până la urmă! Acuma așa se stochează informația. E rău că se face treaba asta? Păi, dacă s-ar merge tot pe modele vechi atunci într-un aeroport mare din Europa ai sta la coadă la infinit până să-ți pună viza, dacă toți ar citi de pe pașaport! Astea-s vremurile, nu trebuie să fim absurzi. Acuma, că tehnologia asta se poate folosi și într-o dictatură mondială, da, se poate folosi! Dar e și o chestie care e naturală și e necesară, în contextul ăsta. E o chestiune ce ține strict de tehnică.

Dar atunci cum te împotrivești ca ea să ajungă o unealtă dictatorială?

Înainte de a vă răspunde aș vrea să vă spun că asta este o țintă falsă. Adică, tu ai în față o bucățică de materie și te împotrivești ei și în spate ești cucerit cu totul! Mii de ideologii ți se servesc, tineretul e praf și pulbere. E ca o momeală, cum se făcea în războaie: se simula un atac, tu te duceai acolo și ceilalți veneau prin spate și te cucereau. Cam așa e și acuma: ți se pune chestia asta în față și toți stau acolo, că cipuri, cipuri, cipuri... Bine, bine, dar să vedem: ce mentalitate de viață avem? Ia să vedem: cum stăm cu sexualitatea? Păi, noi am pierdut tot! Adică, eu nu mă mai feresc de diavoli, pot să vină diavoli în mine cu zecile, cu sutele, nu-i problemă asta, dar problema e o bucată de materie, ca să nu se pună pe mine. Păi, nici eu nu-s de acord să se pună aia pe mine! Dar cât se pune diavolul pe tine, de dimineată până seara, de asta nu-ți pasă? Îmi vei replica faptul că cipuirea e un atentat la libertatea ta. Dar diavolul, prin patimile tale, nu atentează la libertatea ta? Și atunci, de ce părăsim – că asta-i calea sfinților părinți – de ce părăsim calea asta și stăm pe o chestiune falsă? Pentru momentul de față, este o momeală, este o țintă falsă. Însă ea se poate transforma, în viitor, într-un real pericol.

Cum a venit și comunismul, la un moment dat, ca o structură atee pe o structură statală deja existentă.

Da, exact! Exact! Eu vă spun părerea mea personală. Dacă se pune problema cu cipul acesta pus pe buletin sau pe pașaport, pe mine nu mă deranjează. Nu mă deranjează cu nimic. Dar dacă se pune problema să mi-l pună pe mine, atunci, da! Atunci iau atitudine! Dar până acolo nu e nicio problemă. Nu mă deranjează că pașaportul meu are un circuit integrat sau ce are. Îl port, nu știu în ce dulap îl țin și-l folosesc când merg undeva, pe mine nu mă deranjează și nu simt că e un atentat la libertate sau o lepădare de Hristos... Dar spuneau și părinții din Athos, și părintele Dionisie de la Colciu, și părintele Petroniu de la Sfântul Munte, de la Prodromu, și părintele Teofil Părăian că și dacă ar fi să pună cipul ăla pe tine tot nu-i lepădare! Lepădarea e în momentul în care te lepezi real, explicit, te lepezi. Chiar îmi plăcea de părintele Dionisie. El era un om simplu, n-avea noțiunea de cip, el știa de șampilă, și el îi zicea șampilă: „Dom’le, dacă pune ștampila pe tine, și tu n-ai fost atent și tu nu știi când a pus-o, nu-i valabilă!” Și zicea: „Numai atunci e valabilă, când pune ștampila pe tine și zici: «Da, prin ștampila asta mă lepăd de Hristos și mă unesc cu satana!», asta e lepădare!”

Adică să fie un act religios asumat.

Bineînțeles! Păi, părintele Teofil nu spunea? „Dragă, pe mine poa’ să pună cipuri, din cap până-n picioare!” Ziceam: „Părinte, dar o să vadă tot ce faci!” Zicea: „Lasă-i dragă, să vadă că-s om cumsecade!” N-avea nimic de

ascuns părintele Teofil. Țăsta-i omul sfânt. Și-i omul care ne reprezintă pe noi. Când am mers prima dată să mă întâlnesc cu dânsul mi-am dat seama imediat de valoarea lui. Eram ca în fața unui munte de... nu-mi venea să cred că am întâlnit un om atât de mare. [...] Eu am înțeles de-a lungul timpului că părintele Teofil a dus pe culmi înalte, ca om, valorile țărănești, valorile de la sat. De fapt, ce-l caracteriza pe țăranul român, îl caracteriza și pe părintele Teofil.

Anume?

Bucuria. Oamenii de la sat îs oameni bucuroși.

Da? Nu-s obidiți, amărâți, de atâtea muncă și griji?

Nu, nu, nu! [...] Îs oameni plini de viață, care merg în primul rând pe viață și pe bucuria de a trăi. Păi, gândiți-vă, spre exemplu, cum era la noi în sat. Mergeam să culegem strugurii. Păi, nu mergea fiecare, pe rând. Mergeau toți o dată. Păi, de ce? Pentru bucuria comuniunii. Păi nu mai aveau nicio valoare strugurii ăia, dacă-i culegeau pe rând. Strugurii ăia erau un mijloc prin care ei trăiau comuniunea între ei.[...] Țăranii nu erau materialști. Ei lucrau foarte mult, dar se și lucrau foarte mult, lucrând. Foarte mult! Deci, și viața lor era în plan spiritual! Țăranii erau oameni bucuroși, aveau atâtea tradiții, în care ei se bucurau, efectiv se bucurau! Țăranii erau oameni echilibrați. Mai mult echilibru decât la sat, nu vezi! Uitați-vă la oraș: orașul e o... cred că e mult zis comunitate... hai